

жителів тощо);

- спілкування з цікавими жителями вулиці, інтерв'ю, фото та відеоматеріали;
- презентація відповідної вулиці учнями класу;
- запрошення відомих жителів досліджуваної вулиці для безпосередньої презентації своєї роботи та захоплень.

Форма захисту проекту: заочна експедиція, виставка робіт народних умільців.

Продукт діяльності: фотоматеріали, газети, буклети, матеріали інтерв'ю.

Методична скарбниця проекту: учнівські презентації, матеріали інтерв'ювання, фотоматеріали.

Згідно з очікуваними результатами реалізація зазначеного проекту дасть змогу налагодити тісну взаємодію громади та школи у процесі виховання підростаючого покоління, забезпечить його соціалізацію, громадянське становлення особистості. Учні навчатися колективно приймати рішення, виконувати його та нести персональну відповідальність за результатами спільної справи.

Отже, одним із найважливіших завдань сучасної освіти повинен стати пошук

шляхів підвищення якості освітнього процесу та впровадження їх у систему шкільної освіти. Вимоги сьогодення потребують створення нової моделі розвитку навчального закладу. Управління навчально-виховним процесом потребує постійного моніторингу з метою виявлення проблем, що виникли під час досягнення освітньої мети та коригування відповідного напрямку роботи. Тому подальшим етапом нашого дослідження буде аналіз стану навчально-виховного процесу загальноосвітніх шкіл району та узагальнення досвіду роботи навчальних закладів у напрямі підвищення якості освіти.

Л І Т Е Р А Т У Р А

1. *Андрущенко В. П.* Організоване суспільство. Проблема організації та суспільної самоорганізації в період радикальних трансформацій в Україні на рубежі століть: досвід соціально-філософського аналізу / Віктор Петрович Андрущенко. – К. : ТОВ "Атлант ЮЕмСі", 2005. – С. 3–7.

2. *Байденко В. И.* Болонский процесс: структурная реформа высшего образо-

вания Европы / В. И. Байденко. – [3-е изд., испр. и доп.]. – М., 2003. – С. 7.

3. *Жебровський Б.* Якість шкільної освіти: теорія та практика : [електронний ресурс]. – Режим доступу: www.osvita.ua

4. *Каныгин Ю. М.* Социально-экономические проблемы информатизации / Ю. М. Каныгин, Г. И. Калитич. – К. : НИ-ИНТИ, 1990. – С. 3.

5. "Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки", затверджена 28 жовтня 2011 р. на III Всеукраїнському з'їзді освітян. – С. 1.

6. *Панасюк В.* Використання досвіду управління якості освіти / В. Панасюк // Підручник для директора. – 2007. – № 8. – С. 42–51.

7. *Подласый И. П.* Педагогика : учеб. для студентов высших учеб. заведений : [текст] / И. П. Подласый. – М. : Просвещение ; Владос, 1996. – 39– 52.

8. *Тализін М.* Проблеми якості освіти / М. Тализін. – К. : Наукова думка, 2006. – С. 31.

Стаття надійшла 29.11.2012 р.

УДК 37.015.3:796.011.3

Олексій ПОПОВИЧ

КАТЕГОРІАЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПОНЯТТЯ "ВИХОВАННЯ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ"

На основі аналізу напрацювань сучасних учених зроблена спроба узагальнення змісту поняття "виховання фізичних якостей" як однієї із ключових категорій теорії і практики фізичного виховання. Простежена періодизація розроблення проблеми провідними дослідниками, наведені найбільш відомі підходи до визначення феномена фізичних здібностей та розкриття співвідношення його компонентів. Розведені терміни "розвиток фізичних якостей" і "виховання фізичних якостей".

Ключові слова: фізичне виховання, фізичні якості, фізичні здібності, рухові якості, виховання фізичних якостей, швидкість, сила, витривалість, спритність, гнучкість, фізична вихованість, фізична виховуваність.

А. Попович. Категориальный анализ понятия "воспитание физических качеств". На основе анализа работ современных ученых сделана попытка обобщения содержания понятия

"воспитание физических качеств" как одной из ключевых категорий теории и практики физического воспитания. Прослежена периодизация разработки проблемы ведущими исследователями, приведены наиболее известные подходы к определению феномена физических способностей и раскрытию соотношения его компонентов. Разведены понятия "развитие физических качеств" и "воспитание физических качеств".

Ключевые слова: физическое воспитание, физические качества, физические способности, двигательные качества, воспитание физических качеств, скорость, сила, выносливость, ловкость, гибкость, физическая воспитанность, физическая воспитываемость.

O. Popovich. Category analysis of concept "Education of physical qualities". On the basis of analysis of works of modern scientists the attempt of generalization of maintenance of concept "Education of physical qualities" is done as to one of key categories of theory and practice of physical education. A division into periods of

development of problem leading researchers is traced, the most known going is resulted near determination of the phenomenon of physical capabilities and opening of correlation of his components. Concepts "Development of physical qualities" and "education of physical qualities are divorced".

Keywords: physical education, physical qualities, physical ability, movement quality, training of physical qualities, speed, strength, endurance, agility, flexibility, physical awareness, physical training ability.

Meta: узагальнити теоретичний зміст дефініції з виховання фізичних якостей молоді з позицій сучасної педагогічної науки.

Перед сучасною наукою стоїть завдання поглибленого теоретичного обґрунтування практики спортивного руху. Особливо гостро ця необхідність відчувається в царині дитячого та юнацького спорту, де проблема фізичного вдосконалення поєднується із загальними питаннями становлення юної особистості. Теорія фізичного виховання у процесі

свого розвитку виробила достатньо широке та розгалужене категоріальне поле, систематизація й уточнення якого зараз постає як важлива практична проблема. Однією з найуживаніших категорій даної галузі знань виступає поняття "виховання фізичних якостей".

Роботи вчених, які розглядають виховання фізичних якостей у спорті, можна умовно розділити на чотири періоди. Упродовж першого (60-80-ті роки ХХ ст.) найбільш широко дана проблема розкрита у працях В. Белорусової, М. Годика, С. Яніса, Г. Харабуги, В. Заціорського, В. Філіна, В. Цапенко та інших. Протягом третього періоду (90-ті роки ХХ ст.) таке питання активно обговорювалося в роботах С. Артем'єва, М. Неправського, В. Степуся, А. Матвєєва, Б. Ашмаріна.

Низку нових методологічних підходів до вивчення окресленого феномена запропонували дослідники в останні десять років. Більшість сучасних учених і практиків розкривають залежність розвитку фізичних якостей від технології їх виховання, підтверджують наявність взаємозв'язку між ними як в окремих видах спорту, так і загальній фізичній підготовці (О. Зваріщук, Ф. Опанасюк, Г. Грибан, А. Стафєєва, О. Толкачов, Д. Фабричников).

За визначенням Короткого тлумачного словника української мови, "якість – це наявність істотних ознак, властивостей, особливостей, що відрізняють один предмет чи явище від інших" [1, 605]. У спеціальній літературі можна зустріти терміни "фізичні якості", "рухові якості", якими позначаються окремі сторони рухових можливостей людини. За Д. Донським, В. Заціорським, руховими якостями прийнято називати "окремі якісно різні сторони моторики людини" [2, 91–92]. Б. Ашмарін, Ю. Виноградов, З. Вяткіна під фізичними якостями розуміють певні соціально обумовлені сукупності біологічних і психологічних властивостей людини, що виражають її фізичну готовність здійснювати активну рухову діяльність [3].

Одним із провідних фахівців у теорії фізичної культури і теорії спорту Л. Матвєєвим дане поняття формулюється так: "Фізичні здібності, як і рухові здібності, є свого роду комплексними утвореннями, основу яких складають фізичні якості, а форму прояву – рухові вміння і навички" [4].

Отже, фізичні якості – це розвинуті у процесі виховання і цілеспрямованої підготовки рухові задатки людини, які визначають її можливості успішно виконувати певну рухову діяльність. У системі фізичного виховання і спорту утвердилося уявлення про існування чотирьох основних психофізичних якостей: сили, швидкості, витривалості і спритності. Наприклад, для подолання вели-

кого зовнішнього опору потрібна, перш за все, відповідна м'язова сила; для подолання відстані за якомога менший час – швидкість; для тривалого й ефективного виконання фізичної роботи – витривалість, а для раціональної перебудови рухової діяльності відповідно до зміни умов – спритність.

Так, О. Новіков характеризує поняття названих якостей таким чином: "Швидкість – подолання людиною простору за рахунок власних сил у можливо найкоротший час при максимальній інтенсивності напруження. Сила – здатність долати зовнішній опір за рахунок м'язових скорочень. Витривалість – здатність до максимально тривалих, помірно інтенсивності навантажень. Спритність – здатність висококоординовано переміщати своє тіло і сторонні предмети в просторі і долати різного роду перешкоди" [5].

Водночас із силовими якостями часто звертається увага на необхідність розвитку гнучкості, яку здебільшого характеризують як здібність до максимальної амплітуди рухів у суглобах. У зв'язку з цим у методичній літературі стали виділяти вже п'ять фізичних якостей спортсмена: силу, швидкість, витривалість, спритність і гнучкість.

Зароджується і диференційований підхід до структури фізичних якостей – у них стали виділяти загальну, спеціальну, динамічну і статичну форми прояву. Так, якщо на початку говорили просто про витривалість бігуна, то потім виокремили загальну та спеціальну (залежну від довжини дистанції) витривалість, швидкісну, а після успіхів австралійської і новозеландської школи бігу йдеться про силу витривалість бігуна. Як результат – у структурі раніше відомих фізичних якостей стали розрізняти декілька окремих видів. Згодом у методичній літературі з фізичного виховання і спорту фігурували до сімнадцяти проявів фізичних якостей, які є окремими формами прояву п'яти основних фізичних якостей.

Слід розрізняти абсолютні (явні) і відносні (приховані, латентні) показники фізичних якостей. Абсолютні – характеризують рівень розвитку тих або інших якостей без урахування їх впливу один на одного. Відносні – свідчать про появу фізичних якостей з урахуванням цього явища. Наприклад, до абсолютних (явних) показників належать швидкість бігу, довжина стрибка, піднята вага, довжина подоланої дистанції. Відносними (прихованими), зокрема, є показники сили людини щодо її маси, витривалість бігу на довгу дистанцію з урахуванням швидкості.

Говорячи про фізичні якості та фізичні здібності, учені відзначають, що певною мірою вони збігаються, але не

тотожні. Останнє підтверджене тим, що фізичні якості людини складають якісну основу її фізичних здібностей, тобто характеризують їх якісну своєрідність. Проте це тільки уточнює таке співвідношення, але не диференціює. Якнайповніше формулювання наводить Є. Ільїн [6], який наголошує, що рухові (фізичні) якості можна визначити як наявний рівень прояву будь-якої сторони рухових можливостей людини незалежно від того, чим цей рівень обумовлений – природними задатками, їх розвитком або знаннями, уміннями і навичками.

У даному випадку поняття "здібності" буде доцільніше, ніж термін "якість", оскільки здатність обумовлюється найчастіше участю природжених ознак (задатків). Слід помітити і відмінності між знаннями, уміннями і навичками, з одного боку, і здібностями – з іншого. Основне полягає в тому, що знання, уміння і навички набуваються у процесі виховання, навчання і тренування. При цьому підкреслено, що вони швидше отримуються в більшому обсязі і кращої якості в осіб з певними природженими особливостями.

Звідси цілком обгрунтованим представляється те, що найважливіша функція здібностей полягає в тому, щоб "просувати вперед", змінювати, перетворювати подальшу діяльність. Від виразності розрізнення здібностей, з одного боку, знань, умінь і навичок – з іншого, залежить можливість постановки проблеми співвідношення вікового та індивідуального.

Розглядаючи індивідуальні відмінності, Н. Лейтес [7] відзначає, що здібності не можуть бути просто проявом ззовні, вони завжди несуть відбиток індивідуальності. Індивідуальні відмінності за здібностями – це відмінності за ступенем їх прояву, своєрідності.

У кожної людини переважно розвиваються ті рухові здібності, до яких схильні задатки, чому певною мірою сприяють типологічні особливості прояву властивостей нервової системи. Численні дослідження (П. Благуш, Л. Матвєєв, В. Заціорський) показують, що розвиток організму людини залежить від спадкових чинників і впливу навколишнього середовища. Добре відомо, що одні особи мають переваги в оволодінні будь-якою діяльністю та одночасно поступаються іншій діяльності. Спадковість відіграє важливу роль і у вихованні життєво важливих фізичних якостей. Вони виявляються в будь-якій руховій активності. Тому підготовку спортсменів на всіх рівнях слід розглядати як єдиний безперервний процес, заснований на біологічних закономірностях розвитку організму людини. Для кожної людини може бути знайдений такий вид діяльності, за

якого обов'язково виявляються будь-які позитивні сторони її індивідуальних здібностей, що формуються на основі задатків [8; 9; 10].

На аналізі біологічної, психофізіологічної та психологічної сутності фізичних здібностей людини ґрунтуються сучасні педагогічні концепції, які оперують двома базовими поняттями: "розвиток фізичних якостей" і "виховання фізичних якостей". Різні автори відстоюють той чи інший варіант.

У фізичному вихованні розрізняють два напрями: навчання рухових дій і виховання фізичних якостей. Однією з найскладніших проблем, що вимагає свого рішення, є виховання фізичних якостей. В. Ігнат'єва підкреслює, що "фізична підготовка – це процес виховання фізичних якостей, зміцнення систем організму для ефективного оволодіння навичками гри і змагальною діяльністю" [11].

Виховання фізичних якостей посідає особливо важливе місце в житті старшокласників. Практика показує, що багато хто не може добитися високих результатів у бігу, стрибках, метанні не тому, що їм заважає погана техніка рухів, а, головним чином, недостатнє виховання основних фізичних якостей – сили, швидкості, витривалості, спритності, гнучкості. Термін "виховання фізичних якостей" свідчить про зміни, причиною яких є спеціальне втручання, цілеспрямована робота з прогнозом показників. Тобто виховання виступає процесом управління розвитком тієї чи іншої фізичної якості, її вдосконалення.

Навчання вправ і виховання фізичних якостей – дві тісно взаємопов'язані складові фізичного виховання. Неможливо навчитись, не повторюючи вправ, а повторне виконання неодмінно впливає на розвиток певних фізичних якостей.

Доктор педагогічних наук В. Лях відзначає, що в різних людей рівень розвитку й поєднання складових, названих фізичними якістьми, неоднаковий. Розуміння фізичних (рухових) якостей ґрунтується на загальних характеристиках прояву рухових можливостей людини й визначаються двома групами чинників: природженими (біологічними) та набутими протягом життя. Розвиток опорно-рухового апарату і фізичних якостей відбувається неодноразово, що необхідно враховувати при виборі вправ переважної спрямованості. У процесі вікового розвитку в певні періоди виникають найбільш сприятливі біологічні передумови для становлення та виховання окремих фізичних якостей, які визначатимуть надалі високі спортивні досягнення [12].

Більшість спеціалістів визнають, що відмінність між термінами "розвиток" і "виховання" фізичних якостей досить суттєва. Останній є процесом їх зміни в

ході життя людини. Наприклад, у розвитку сили наголошуються поступовий підйом її до 25–30 років, потім – період стабілізації і подальше зниження.

Вихованням же фізичних якостей називається педагогічний процес управління, дія на розвиток з метою його зміни в потрібному нам напрямі. Іншими словами, терміном розвитку позначаються зміни, що відбуваються в організмі; терміном виховання – дії, необхідні, щоб ці зміни відповідали нашим бажанням.

І. Волков наголошує, що фізичне виховання як педагогічний процес набувнини високого соціального престижу саме завдяки спорту, оскільки рівень суспільної вихованості спортсмена став одним із критеріїв у спортивному відборі та забезпеченні надійності його змагальної діяльності [13].

Отже, високий рівень вихованості фізичних якостей у людини – важливий компонент стану здоров'я. Нині немає однозначного вирішення проблеми визначення критеріїв і рівнів вихованості. Підходи дослідників і практиків також різні і встановленні сутнісних ознак цих понять [14; 15].

А. Маркова, А. Лідерс, С. Яковлева серед основних "пластів" рівня актуального розвитку особистості школяра виділяють навченість, розвиненість і вихованість, а в зоні найближчого розвитку – виучуваність, розвинутість, виховуваність [16].

Поняття "фізична вихованість" і "фізична виховуваність", умовно кажучи, фіксують етапи процесу фізичного виховання. Проте в літературі вони поки що не знайшли певного прийнятного тлумачення.

Вихованість – це інтеграційна особистісна характеристика, що є системою переконань, цінностей, особистісних якостей і норм поведінки людини; виявляється у ставленні до себе, інших людей, предметів і явищ навколишнього світу. Вона передбачає як дотримання правил поведінки та спілкування, прийнятих у суспільстві, так і внутрішню культуру людини, що відбивається у її світогляді [17].

Адекватними особистісно зорієнтованому вихованню, внутрішніми (а не зовнішніми, як при традиційному підході) критеріями оцінки вихованості є:

- особистісний образ (параметри: сформованість базової культури особистості, ціннісно-сміслового світу, свідомість учинків і усвідомленість дій);
- особистісний досвід (параметри: ключові компетенції; здібність до самоактуалізації, самоорганізації внутрішнього потенціалу; саморефлексії, етична саморегуляція поведінки).

Виховуваність – це реакція на виховні дії ззовні, готовність до переходу на нові рівні розвитку особистості.

За О. Бодальовим "виховуваність" у

широкому сенсі слова характеризує стан психологічної підготовленості особистості до швидкого формування пізнавальних, комунікативних і поведінкових відповідей на педагогічні дії. Така категорія не має глобального змісту, відрізняється вибірковістю сприйняття й реагування людини на зовнішні дії, іншими словами, виявляється парціальною [18].

На думку І. Волкова, перше поняття – "фізична вихованість" зовсім не тотожне "фізичній підготовленості". Воно фіксує, як вважаємо, соціально оцінювані результати фізичної освіти та виховання, а саме: свідоме й активне ставлення людини до себе як суб'єкта фізичної діяльності, до свого тіла і здоров'я; наявність сформованих у результаті виховання, самовиховання і тренування суспільно схвалюваних фізичних якостей; наявність добре скоординованих і погоджених з вербально-невербальними засобами спілкування рухових дій і фізкультурних звичок.

Розробка науково обґрунтованих показників і оцінок фізичної вихованості особистості є важливою психолого-педагогічною умовою вдосконалення фізичного виховання людини. Кожен тренер-викладач має бути зацікавлений у тому, аби отримані ним результати вивчення рівня фізичної вихованості учнів були неформальними, відображали дійсний стан справ у навчально-тренувальній групі. Найбільш прийнятним шляхом визначення рівня фізичної вихованості учнів бачиться створення таких ситуацій у педагогічній діяльності, які дозволять простежити дійсний прояв якості фізичної вихованості того або іншого учня. Вони мають бути природними та органічно вплітатися в життя навчально-тренувальних груп ДЮСШ.

Провідним показником ефективності виховного процесу є позитивна динаміка особистісного зростання, а критерієм оцінки фізичної вихованості – міра необхідної педагогічної підтримки й допомоги. Педагогічні ж завдання тренера-викладача полягають в оцінці рівня фізичної вихованості молодих спортсменів, формулюванні проблем щодо їх подальшої фізичної виховуваності.

Поняття "фізична виховуваність" особистості торкається психологічної підготовленості до рухового навчання, формування вмінь і навичок гігієнічного характеру, звички до здорового способу життя, а більш загально – це міра сформованості установок на сприйняття і засвоєння елементів фізичної культури в усюму їх різноманітті. Вона тісно пов'язана з виховуваністю розумовою, етичною й естетичною, чому неабиякою мірою сприяє досвід фізичного виховання в сім'ї.

На основі всього сказаного можемо

констатувати, що поняття "виховання фізичних якостей" є засобом категоризації феномена педагогічно контрольованих спеціальних, цілеспрямованих і прогнозованих змін у фізичному розвитку особистості, а процес, який воно фіксує, виступає складовою фізичного виховання і сприяє вирішенню соціально обумовлених завдань: всебічному і гармонійному розвитку спортсменів, досягненню високої стійкості до соціально-екологічних умов, підвищенню адаптивних властивостей організму. Виховання фізичних якостей здійснюється в процесі занять фізичними вправами за спеціально розробленими методиками і є цілісним процесом, що об'єднує окремі взаємозв'язані сторони вдосконалення фізичних, функціональних і психологічних можливостей людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Короткий тлумачний словник української мови / [за ред. Д. Г. Гринчишина]. – К. : Вид. центр "Просвіта", 2004. – 608 с.
2. Донской Д. Д. Биомеханика / Д. Д. Донской, В. М. Зациорский. – М. : Физкультура и спорт, 1979. – 264 с.
3. Ашмарин Б. А. Теория и методика физического воспитания: учеб. для студен-

тов фак. физ. культуры пед. институтов / [Ашмарин Б. А., Виноградов Ю. В., Вяткина З. Н. и др.]; под ред. Б. А. Ашмарина. – М. : Просвещение, 1990. – 287 с.

4. Матвеев Л. П. Теория и методика физической культуры и спорта: учеб. для ИФК / Л. П. Матвеев. – М. : Физкультура и спорт, 1991. – 543 с.

5. Новиков А. Д. К вопросу о предмете, принципах, средствах, методах и формах организации занятий физическими упражнениями / А. Д. Новиков. – М.–Л. : Физическая культура и спорт, 1949. – 189 с.

6. Ильин Е. П. Одарённость, способности, качества - синонимы или разные понятия / Е. П. Ильин // Теор. практ. физ. культ. – 1981. – № 9. – С. 48–50.

7. Лейтес Н. С. Умственные способности и возраст / Н. С. Лейтес. – М., 1971. – 279 с.

8. Благуш П. К теории тестирования двигательных способностей / П. Благуш. – М. : Физкультура и спорт, 1982. – 166 с.

9. Зациорский В. М. Физические качества спортсмена / В. М. Зациорский. – М. : Физкультура и спорт, 1966. – 196 с.

10. Матвеев Л. П. Общая теория спорта и её прикладные аспекты / Л. П. Матвеев. – СПб. : Лань, 2005. – 384 с.

11. Игнатъева В. Я. Гандбол: учеб. пособ. для ин-тов физ. культ. / В. Я. Игнатъева. – М. : Физкультура и спорт, 1983. – 200 с.

12. Лях В. И. Двигательные способности / В. И. Лях // Физическая культура в школе. – 1996. – № 2. – С. 2–8.

13. Волков И. П. Некоторые задачи психологии физического воспитания / И. П. Волков // Вопросы психологии. – 1988. – № 1. – С. 115–123.

14. Диагностика уровня воспитанности личности школьника: Компетентностно-диагностический подход : [учеб.-метод. пособ.] / Даринская Л. А., Капустина А. П., Клеймов М. В. и др. ; под ред. Н. Н. Соколовой (общ. ред.). – СПб., 2006. – 264 с.

15. Шилова М. И. Учителю о воспитанности школьников / М. И. Шилова. – М. : Педагогика, 1990. – 114 с.

16. Маркова А. К. Диагностика и коррекция умственного развития школьников в школьном и дошкольном возрасте / Маркова А. К., Лидерс А. Г., Яковлева Е. Л. – Петрозаводск, 1992. – 180 с.

17. Перспективный план воспитательной работы МОУ СОШ с. Цингалы на 2009/2010 учебный год. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://igumnovoschool.edusite.ru...>

18. Бодалев А. А. Личность и общение / Алексей Бодалев. – М. : Педагогика, 1983. – 272 с.

Стаття надійшла 19.04.2013 р.

УДК 378.011.3-051: 7 (043.3)

Ольга ПРОСІНА

ІННОВАЦІЙНА ПЕДАГОГІЧНА ТЕХНОЛОГІЯ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ ДО ІНТЕГРОВАНОГО ВИКЛАДАННЯ ПРЕДМЕТІВ МИСТЕЦЬКОГО ЦИКЛУ

У статті розкрито сутність інноваційної педагогічної технології, яку доцільно використовувати в підготовці вчителів до інтегрованого викладання предметів мистецького циклу.

Ключові слова: інновації, педагогічна технологія, інтегровані мистецькі курси.

О. Просина. Инновационная педагогическая технология подготовки учителей к интегрированному преподаванию предметов художественного цикла. В статье раскрыта сутність інноваційної педагогічної технології, которую целесообразно использовать в подготовке учителей к интегрированному преподаванию предметов художественного цикла.

Ключевые слова: инновация, педагогическая технология, интегрированные художественные курсы.

О. Prosina. Innovative educational technology integrated training teachers for teaching object mystetskyi cycle. The article reveals the essence of innovative educational technology, which should be used in preparing teachers to teach subjects art integrated

Keywords: innovation, educational technology, integrated art objects.

Meta: розкрити інноваційну технологію, яку доцільно використовувати в підготовці вчителів до інтегрованого викладання предметів мистецького циклу.

Професійні знання й навички, яких учитель набуває під час навчання у вищому навчальному закладі, потребують через певний час не лише оновлення, а й збагачення новим змістом відповідно до сучасного етапу розвитку педагогічної науки, тобто, по суті, формування нових знань. Більшість учителів музичного та образотворчого мистецтва, які вже здо-

були вищу педагогічну освіту в минулому столітті, переважно не підготовлені до навчання інтегрованих мистецьких курсів ("Художня культура", "Мистецтво"), оскільки їхня професійна освіта була вузькопредметною й не передбачала інтегративного підходу, тим більше, і вивчення методик навчальних предметів, які входять до мистецького циклу методик і міжпредметних зв'язків з метою викладання у школі музики та образотворчого мистецтва одним учителем. Отже, саме ця категорія педагогів потребує спеціальної підготовки в системі післядипломної педагогічної освіти в курсовий та міжкурсний періоди з метою формування в них готовності до інтегрованого навчання предметів мистецького циклу в сучасній загальноосвітній школі.

Теоретичні положення щодо проблеми впровадження інноваційних технологій в освіті досліджуються вченими: